

Stories van Vriendelikheid en Moed

Geïnspireer deur die
Leerstellings van Pous
Franciskus

Stella se Moed
om te Praat

Stella was gewoonlik stil. Sy het daarvan gehou om in haar sketsboek te teken, na voëls te luister en te lees oor ontdekkingsreisigers wat oor oseane gevaar of berge uitgeklim het. Maar wanneer dit by praat voor mense kom, het haar stem dikwels weggekruipt soos 'n muis in lang gras.

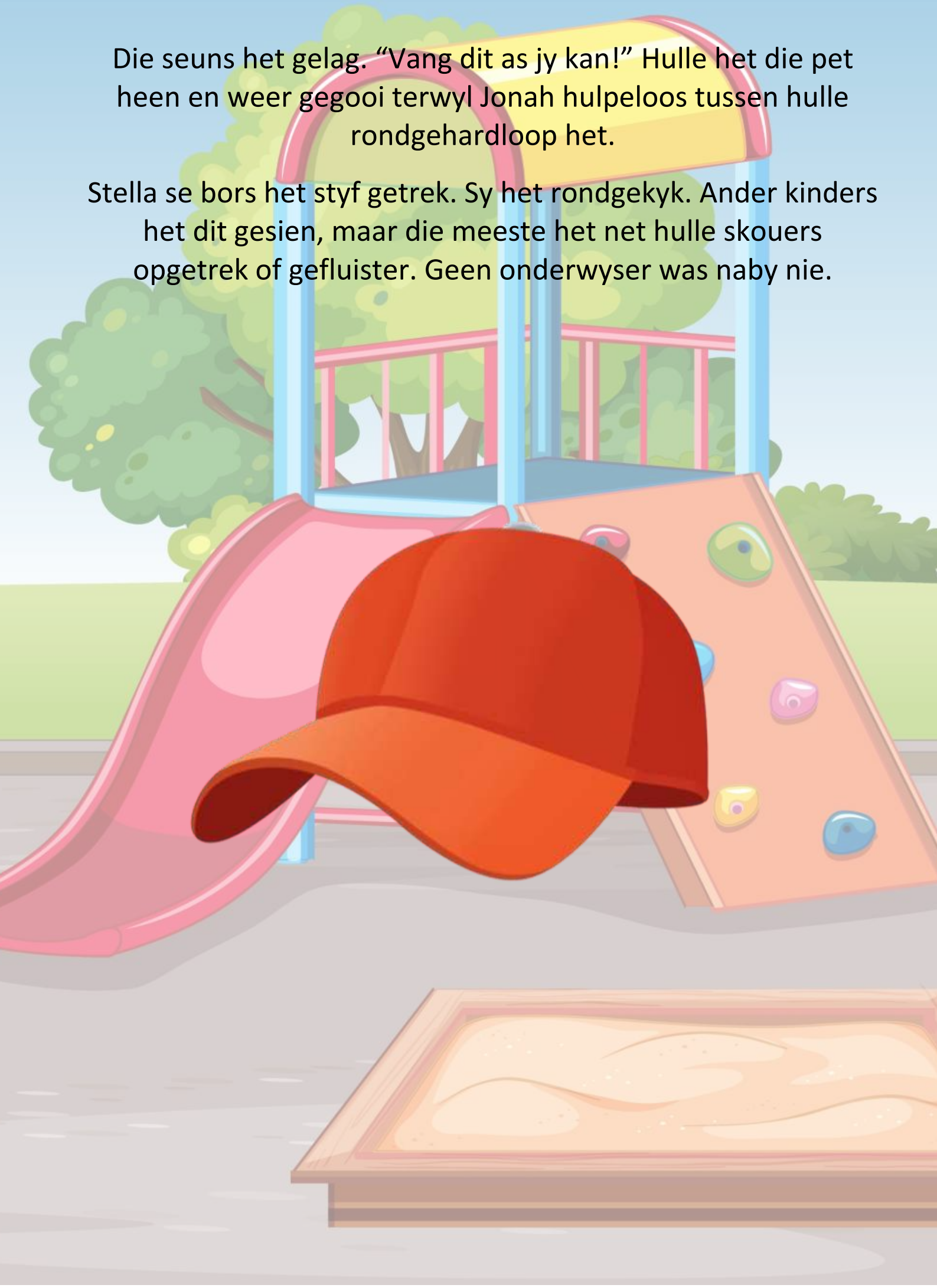
Een Donderdag, tydens pouse, het Stella iets raakgesien wat haar hart vinniger laat klop het. Aan die anderkant van die speelgrond is haar klasmaat Jonah deur twee ouer seuns vassekeer. Hulle was langer, harder, en een van hulle het Jonah se pet gegryp.

“Gee dit terug!” het Jonah uitgeroep en opgespring om dit te probeer gryp.

Die seuns het gelag. “Vang dit as jy kan!” Hulle het die pet heen en weer gegooi terwyl Jonah hulpeloos tussen hulle rondgehardloop het.

Stella se bors het styf getrek. Sy het rondgekyk. Ander kinders het dit gesien, maar die meeste het net hulle skouers opgetrek of gefluister. Geen onderwyser was naby nie.

Iemand moet iets doen, het sy gedink. Toe volg 'n harder
gedagte: Maar wat as daardie iemand ek is?

Die Stryd Binne.

Stella se bene het swaar gevoel. Sy wou vorentoe tree, maar vrees het haar vasgeplak. Wat as die ouer seuns teen haar draai? Wat as hulle ook vir haar lag?

Sy het iets onthou wat haar pa haar eenkeer gesê het, toe sy te skaam was om haar hand in die klas op te steek: “Moed beteken nie jy is nie bang nie. Dit beteken jy doen die regte ding selfs al is jy bang.”

En nog iets—haar gemeentepriester het Pous Franciskus tydens die Mis aangehaal: “Kinders het ’n bevoorregte plek in God se hart. Wie hulle kwaad aandoen, sal aan Hom rekenskap moet gee.”

Stella se hand het styf om haar sketsboek geklem. Jonah is seer gemaak, al was dit nie met vuiste nie. As sy stil bly, laat sy dit dan nie maar gebeur nie?

Sy het 'n bewerige asemteug geneem. Toe nog een. Haar hart het vinniger begin klop—nie hierdie keer van vrees nie, maar van besluit.

Om op te Staar

Stella het vorentoe gestap, haar stem bewering maar hard genoeg: "Hou op!"

Die ouer seuns het verbaas gevries. Stella het regop gestaan. "Dit behoort nie aan julle nie. Gee dit terug."

Een seun het geglimlag. "Of wat? Gaan jy ons dwing?"

Stella se knieë het gewankel, maar sy het vasgestaan. “Ek
hoef nie. Ek gaan vir juffrou Santos sê.”

Die seuns het na mekaar gekyk. Juffrou Santos was streng
maar regverdig, en hulle het dit geweet. Met ’n grom het
een van hulle Jonah se pet op die grond gegooi. “Goed. Dis
in elk geval net 'n dom hoed.”

Hulle het weg Gestamp en gemompel.

Jonah het sy pet opgetel. Sy gesig was rooi, maar sy glimlag was breed. “Dankie, Stella. Ek het nie gedink iemand sou help nie.”

Stella se hande het gebewe, maar sy het groter as ooit gevoel. “Dis ’n plesier.”

Die Onderwyser se Raad

Later het juffrou Santos vir Stella eenkant geroep. “Ek het gehoor wat gebeur het. Dankie dat jy iets gesê het. Dit was dapper.”

Stella het op haar lip gebyt. “Ek was bang ...”

“Natuurlik was jy bang,” het juffrou Santos sag gesê. “Moed vee nie vrees uit nie. Dit stap saam daarmee. En jy het iets kragtigs gewys: om ander te beskerm is belangriker as om stil te bly.”

Sy het bygevoeg: “Wanneer ons teen kwaad opstaan, plant ons vrede. Al bewe ons stem.”

Stella se wange het warm geword. Miskien was haar stem nie so klein soos sy gedink het nie.

Die Sirkel van Moed.

Die volgende dag het juffrou Santos die klas in 'n sirkel laat sit. “Soms,” het sy gesê, “as ons dinge wat nie regverdig of vriendelik is nie sien. Wat moet ons dan doen?”

Hande het in die lug geskiet. “Sê vir ’n onderwyser,” het Karim gesê.

“Staan by die persoon,” het Lila bygevoeg.

“Moenie lag of saam stem nie,” het Aisha gesê.

Jonah het sy hand opgesteek. “En sê iets. Soos wat Stella gedoen het.”

Die klas het sag geklap, en Stella se wange het pienk gebloos. Sy het afgekyk en sterretjies in haar skryfboek gekrabel, maar binne-in het haar hart standvastig en helder gevoel.

Juffrou Santos het geknik. “Wanneer een van ons praat, gee ons moed aan ander. Stella het ons herinner dat stilte die probleem help, maar ’n stem—selfs ’n klein een—kan dit stop.”

'n Nuwe Belofte

Daardie naweek het Stella 'n prent geteken van 'n boom met wortels diep in die aarde en takke wyd soos beskermende arms. Daaronder het sy geskryf:

“Selfs die kleinste stem kan groei tot beskerming vir ander.”

Sy het die tekening aan die klaskamer se Verwelkomings muur vas geplak. Langs dit het sy 'n belofte geskryf:

“Ek sal my stem gebruik, al bewe dit, om op te staan vir wat reg is.”

Jonah het sy naam daaronder geskryf. Toe Lila. Toe Karim. Een vir een het die hele klas hulle name bygevoeg totdat die bladsy gelyk het soos 'n son, gemaak van handtekeninge.

Stella het daarna gestaar, verstom. Wat met haar beweerige
woorde begin het, het 'n belofte vir almal geword.

En vir die eerste keer het haar stem glad nie klein gevoel
nie. Dit het sterk gevoel.

Besinningsvraag:

Wanneer jy iets sien wat onregverdig of onvriendelik is, wat kan jy sê of doen om te help?

Saad van Aksie:

Kies 'n eenvoudige sinnetjie wat jy kan onthou (“Dit is nie vriendelik nie,” “Hou asseblief op,” of “Ek gaan hulp kry”). Oefen dit een keer hardop hierdie week, sodat jou stem reg is wanneer dit nodig is.

THINK

DIGITAL ACADEMY